

Sygn. akt III KZ 77/14

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

w sprawie J. Z.

skazanego z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64§ 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 28 października 2014 r.,

zażalenia obrońcy skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w G.

z dnia 13 sierpnia 2014 r., sygn. akt XIII Ka [...]

o odmowie przywrócenia skazanemu terminu do złożenia wniosku o doręczenie wyroku z dnia 18 marca 2014r. z uzasadnieniem,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd odwoławczy w dniu 13 marca 2014 r. odroczył do dnia 18 marca 2014 r. wydanie wyroku informując skazanego, że nie będzie doprowadzony z Aresztu Śledczego w G. na ogłoszenie wyroku. W dniu 18 marca 2014 r. zapadł wyrok, na ogłoszeniu którego był obrońca oskarżonego. W dniu 18 marca 2014 r. wpłynął jego wniosek z dnia 16 marca 2014 r. o sporządzenie uzasadnienia wyroku „w razie niepomyślnego dla mnie rozstrzygnięcia”. Zarządzeniem załączono wniosek do akt (k. 3291). W dniu 7 lipca 2014 r. skazany złożył wniosek o doręczenie wyroku z uzasadnieniem, wyjaśniając, że „błędnie” złożył taki wniosek przed wydaniem wyroku, oraz wniosek o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie

wyroku. Na piśmie skazanego zarządzono doręczenie mu odpisu wyroku z uzasadnieniem. Następnie, w dniu 8 sierpnia 2014 r. wniosek o przywrócenie terminu skierowano na posiedzenie, na którym wydano zaskarżone postanowienie.

W zażaleniu obrońca skazanego zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przez przyjęcie, że „niedochowanie terminu nie nastąpiło z przyczyn niezależnych od skazanego, podczas gdy niezachowanie terminu było wynikiem niewiedzy i nadgorliwości skazanego, które nie mogą być utożsamiane z niedbalstwem ani z lekkomyślnością”.

Skazany wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i przywrócenie terminu do złożenia rzeczonego wniosku.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne. Na wstępie należy stwierdzić, że wniosek o doręczenie wyroku z uzasadnieniem przed jego wydaniem nie wywołuje żadnych skutków procesowych, choćby z tego względu, że planowany lub określony termin wydawania wyroku jest zawsze przyszły i niepewny. Sąd nie był zatem obowiązany do podjęcia stosownego orzeczenia, jak sugeruje się w zażaleniu, w reakcji na przedwczesny wniosek. Prezes Sądu jest obowiązany do wydania zarządzenia o odmowie przyjęcia wniosku, tylko gdy został złożony przez osobę nieupoważnioną lub po terminie (podkr. SN art. 421 § 3 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.). Niepodobna też podzielić tezy skarżącego, że niezłożenie przez J. Z. wniosku we właściwym czasie było skutkiem jego niewiedzy. Skazany jest dojrzałym człowiekiem (obecnie ma 33 lata), był uprzednio czterokrotnie karany przez sądy polskie (karta karna z dnia 8 października 2013 r. – k. 3180 – 1). Przyjąć więc należy, że skazanemu, oprócz nadgorliwości, towarzyszyła jednak wiedza co do czasu, w jakim skutecznie mógł złożyć rzeczony wniosek, której nie wykorzystał z przyczyn jednak od siebie zależnych. Jest też oczywiste, że decyzja o doręczeniu skazanemu odpisu wyroku z uzasadnieniem, uwidoczniona na wniosku z dnia 7 lipca 2014r. o przywrócenie terminu do złożenia takiego wniosku, została podjęta jednoosobowo w formie zarządzenia (zob. k. 3327) i nie mogła zastąpić kolegialnego orzeczenia wydawanego na podstawie art. 126 § 2 k.p.k., w tej sprawie zapadłego w dniu 13 sierpnia 2014 r.

Z przytoczonych względów a także wobec niewykazania, również w zażaleniu, że niedotrzymanie przez oskarżonego terminu zawitego, określonego w art. 524 § 1 zd. drugie k.p.k., nastąpiło z przyczyn od niego niezależnych, utrzymano w mocy zaskarżone postanowienie.

[aw]